

Nieuwsbrief 'Drie kunnen meer dan één'

8 juni 2021

In december 2020 is het project 'Drie kunnen meer dan één' gestart. In dit project werken vier organisaties (MEE, RIBW Overijssel, GGNet en Dimence) en Hogeschool Windesheim samen aan het verbeteren van de samenwerking tussen cliënten, naastbetrokkenen en professionals. Dit is de eerste nieuwsbrief, waarin we terugblikken op onze belevenissen en ervaringen tijdens de afgelopen vier maanden. Er is heel wat gebeurd!

Nu: het werven van cliënten, naastbetrokkenen en professionals

In de eerste 3-4 maanden van het project zijn we op zoek gegaan naar cliënten, naasten en professionals die graag een bijdrage wilden leveren aan dit project. De vier organisaties hebben hiervoor zeer actieve en betrokken coördinatoren aangesteld die alle vier vol enthousiasme met de werving aan de slag zijn gegaan. Om zoveel mogelijk mensen te bereiken hebben we berichten geplaatst op Intranet, de LinkedIn pagina van het lectoraat GGz & Samenleving en in verschillende nieuwsbrieven; de coördinatoren hebben het project gepresenteerd in teams door de hele organisatie heen; en we hebben online informatiebijeenkomsten georganiseerd. Hulpmiddelen waren de informatieflyer waarop we alle projectinformatie helder uitleggen en de wervingsflyers voor naasten/ cliënten en voor professionals om hen te enthousiasmeren.

Twee dingen vielen op. Ten eerste: er blijkt veel behoefte te zijn aan dit project! Vooral naastbetrokkenen maken gretig gebruik van de mogelijkheid om hun ervaringen en grieven te delen. Wanneer de onderzoekers vanuit Windesheim contact zoeken met naastbetrokkenen en cliënten om kennis te maken, willen zij meteen hun verhaal vertellen omdat het ze hoog zit en ze blij zijn dat ze het bij iemand kwijt kunnen. Ten tweede: dat sprake is van verschillende werelden komt al tijdens de werving tot uiting. We streven naar het betrekken van trio's van een client, een naastbetrokkene en een professional. In de praktijk treffen we cliënten die niemand anders willen betrekken, naasten die bang zijn dat de client te kwetsbaar is, professionals die geen tijd hebben voor dit project, situaties waarin het eerder om een kwartet dan een trio gaat, en ga zo maar door. Een nauwe samenwerking tussen de drie partijen is duidelijk niet vanzelfsprekend.

Straks: interviews en een enquête

We zijn inmiddels gestart met het voeren van gesprekken met de eerste trio's die zich hebben gemeld. Daarbij zijn we nog aan het nadenken over meer creatieve manieren om de interviews vorm te geven. We krijgen de indruk dat sommige cliënten het lastig vinden om hun verhaal in woorden te vertellen terwijl ze dit misschien gemakkelijker vinden met meer beeldende methoden zoals foto's of tekeningen. Deze werkwijze lijkt rijkere informatie op te kunnen leveren. Hiermee experimenteren we met veel plezier!

Binnenkort gaan we ook een enquête verspreiden onder cliënten, naastbetrokkenen en professionals van de vier organisaties. Let dus goed op of hij voorbij komt!

Wil je meer informatie over het project of wil je graag meedoen? Neem dan contact op met:

- Rosalie Metze (projectleider) - r.n.metze@windesheim.nl
- Mieke Biemond (coördinator RIBW Overijssel) – m.biemond@ribwoverijssel.nl
- Sylvia van der Landen (coördinator GGNet) – s.vanderlanden@ggnet.nl

- Marloes Wijermars (coördinator MEE) - m.wijemars@meeijsseloevers.nl
- Sandra Lankwarden (coördinator Dimence) - s.lankwarden@dimence.nl

Een ervaringsverhaal

Hieronder vertelt één van de leden van het projectteam haar eigen ervaringsverhaal als naastbetrokkene. Dit verhaal geeft een goed beeld van het soort verhalen dat we nu al horen, en nog veel meer zullen gaan horen, in de loop van dit project.

Drie kunnen meer dan één.

Ik stap de school van mijn zoon binnen voor een MDO (Multi Disciplinair Overleg). Zoals altijd ben ik gespannen. Mijn man is op dit moment met onze dochter bij de kinderarts. Vaak moeten we de afspraken verdelen om de vrije uren die we moeten opnemen, wat te verdelen. Ik meld me bij de balie en wacht tot ik opgehaald word.

Het gaat moeizaam met onze zoon (14, autisme en chronische vermoeidheid). Ik heb al zoveel jaren zoveel gesprekken gevoerd dus dit kan ik inmiddels wel alleen. Het gaat niet goed met onze zoon. Er zijn zorgen. Ik word opgehaald door de leerkracht. Op dat moment komt ook onze ouderbegeleidster van de GGZ binnen. Het geeft me een prettig gevoel, alsof ik niet alleen sta. We nemen plaats in de ruimte en er komen nog vijf mensen binnen. Na een rondje handen schudden (toen mocht dat nog), stelt de locatiedirecteur voor om te beginnen met een voorstelrondje.

Alhoewel ik alle termen ken die genoemd worden, duizelt het me toch. We beginnen met de locatiedirecteur, hij legt zijn functie uit en waarom hij deelneemt aan het overleg. Vervolgens vertelt de maatschappelijk werkster dat ze nieuw is en dat ze veel ervaring heeft met autistische jongeren. Ze knikt begripvol naar me en zegt dat ze altijd met me in gesprek wil en begrijpt dat het zwaar is voor ons als ouders (wat begrijpt ze precies denk ik? Ik heb haar nog nooit gezien!). Hierna volgt de intern begeleider die vertelt wat ze doet op school, dan vertelt de orthopedagoog dat ze veel samenwerkt met een zorgaanbieder op het gebied van autisme en mee zal kijken naar een begeleidingsplan voor op school. Vervolgens vertelt de ouderbegeleidster van de GGZ wat ze doet met ons als ouders en de leerkracht vertelt dat ze de mentor is van onze zoon en hem twee dagen per week in de klas heeft. Even later schuift ook nog de stagiaire maatschappelijk werk en een onderwijsassistente aan en zij stellen zich ook voor. Aan het einde van het voorstelrondje zegt de locatiedirecteur: "...en wat fijn dat moeder er ook is."

Ik knik en val meteen stil... Er gaat van alles in me om. Fijn dat moeder er ook is...dat ben ik. Maar deze moeder heeft ook een naam en ook kennis van zaken. Doet dat er niet toe? Ben ik gewoon "een moeder"? Ik ben toch ZIJN moeder? Hoef ik mezelf dan niet voor te stellen? Ik ben toch ook iemand? Ik ben uit evenwicht en kan geen woord uitbrengen.

Het gesprek vordert en er wordt bedacht wat mijn zoon nodig heeft. Er komen therapieën en andere ideeën op tafel. Volgens de richtlijnen van school moeten de schooldagen opgebouwd worden naar 5 dagen per week. Mogelijk kan extra begeleiding en therapie hem ondersteunen in de opbouw hier naartoe. Ik hoor van de orthopedagoog waar ze goede ervaringen mee heeft en de

ouderbegeleidster knikt. Ze worden samen enthousiast en de locatiedirecteur vraagt hoe lang de wachtlijst is en wanneer dit in gang gezet kan worden.

Ho stop...er gebeurt iets in mij. Het gevoel van niet gezien worden maakt plaats voor een soort strijdlust. Ik moet gaan staan voor mijn kind. Ik weet dat niets gaat werken als het niet van HEM is...wat heeft HIJ nodig? Ik vraag wie aan tafel mijn kind ontmoet heeft. De orthopedagoog en maatschappelijk werkers weten niet wie hij is en hebben hem nog nooit gezien. En dus richt ik me tot zijn leerkracht en mentor. Even los van alle kennis en functies. Wie is hij? Wat werkt? Allemaal mooie plannen en ideeën. Maar waar is de verbinding? De verbinding met hem en zijn vraag en verwachting? Zijn mogelijkheden? Ik ben die verbinding. Ik ben zijn naaste. Ik weet hoe hij is, wat hij aan kan en weet vanuit al die jaren mislukte hulpverlening wat we wel en niet moeten doen. (Nog) geen therapieën; (nog) geen extra begeleiding. Nee, de wereld een beetje kleiner maken, veilig en overzichtelijk. Daarna kunnen we pas verder kijken. Prachtig al die kennis aan tafel maar we kunnen er nog niets mee.

Terug naar hem. Hij weet met zijn 14 jaar precies wat werkt en wat niet. Hij wil rust, overzicht. Hij wil leren maar dan in kleine stapjes. Hij wil graag dat ze zijn beperkingen zien. Hij wil pauze na iedere opdracht. Hij wil een leerkracht die niet teveel praat. Hij wil begrepen worden. Hij wil een leerkracht van wie hij mag stoppen als hij door overprikkeling niet verder kan. Hij wil een dag per week rust zodat hij daarna weer verder kan met school. Anders redt hij het niet. Hij weet na zoveel jaar echt wel wat werkt. Hij wil niet teveel mensen maar die mensen die nu nodig zijn. Om zijn doel te behalen voor later. Een eigen zorgboerderij beginnen.

Drie kunnen meer dan één. De professionals hebben we nodig. Ze hebben geluisterd gelukkig. Naar mij als moeder en naar dit kind. Samen kwamen we tot de conclusie dat het nu is zoals het is. Geen therapie. Minder school. Kleinere stukjes leren. De verbinding zoeken met hem. Vanuit één persoon, de leerkracht. Zodat hij met zichzelf in verbinding blijft. En zo kan ontdekken wat hij nodig heeft. En regie kan pakken over zijn leven.

Twee jaar later... Zoon komt thuis. Hij heeft een gesprek gehad met zijn juf. Zijn cijfers zijn goed. Hij mag van de zorg-intensieve klas naar een "reguliere" klas in het VSO. Ook mag hij op proef HAVO niveau gaan doen. Zelf geeft hij aan dat hij dan begeleiding wil zodat hij meer overzicht en minder stress kan ervaren. Want die wisselende leerkrachten, dat is spannend en moeilijk. In een nieuw, klein MDO mag onze zoon vertellen wat hij nodig heeft. We gaan dit regelen via de gemeente. Drie kunnen meer dan één...als naaste heb ik vaak een brugfunctie, als naaste ben je een vertaler voor je kind, broer, partner o.i.d. Natuurlijk hebben we de professionals echt nodig. Maar wel op de juiste tijd, de juiste plaats, aangesloten op het tempo van onze zoon en die van ons als naasten. Ik ben benieuwd hoe dat gaat als onze zoon ouder is. Dan is hij meer overgeleverd aan professionals, en zullen wij als ouders een stap terug moeten doen. Welke rol mogen wij dan nog hebben in het geheel?

Kom jij deze zaken ook tegen als professional en wil jij meedoen aan het onderzoek over hoe de driehoek client, naaste en professional op een goede manier vorm gegeven kan worden? En heb je in je caseload naasten en cliënten die mee willen doen? Meld je dan aan voor dit project!

Met vriendelijke groet,
Zijn moeder 😊